

Mirja Somer
25.2.1944–21.7.2018

KRISTINA AITOMÄKI
HELENA KÄÄRIÄINEN
RIITTA SALONEN-KAJANDER

Perinnöllisyyslääketieteen erikoislääkäri Mirja Somer kuoli Terhokodissa keskellä kauneinta kesää.

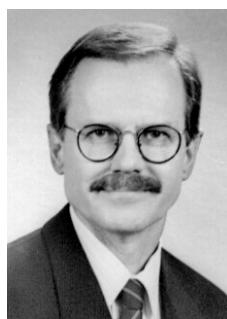
Mirja Sylvia Somer, o.s. Anttila syntyi viimeisenä sotavuonna Joutsenossa lääkäri-isän ja juristiäidin nuorimmaisena. Hän valmistui lääkäriksi Helsingin yliopistosta 1969 ja meni naimisiin opiskelutoverinsa Hannu Somerin kanssa. Yhdessä he kasvattivat neljä lastaan Tapiolan kodissa. Hannun tutkimustyö vei perheen New Yorkiin 1977. Siellä Mirja tutustui kliiniseen genetiikkaan Mount Sinain sairaalan fellow'na, innostui siitä ja hakeutui Suomeen palattuaan Väestöliiton perinnöllisyysklinikkaan, mikä vei hänet perinnöllisyyslääketieteen uudelle erikoisalalle.

Mirja oli poikkeuksellinen dysmorfologian taitaja, kenties paras maassamme. Dysmorfologisen osaamisen päämäärä on tunnistaa harvinaisia oireyhtymiä potilaan ulkonäköpiirteiden perusteella. Tämä osaaminen vaatii runsasta harjoittelua, mutta myös synnynnäisenä lahjana saatua "dysmorfologin silmää", eli kykyä havaita ja muistaa noita usein vähäisiä poikkeavuuksia.

Kliinisen työn ohella Mirja opetti tätä taitoa lääketieteen opiskelijoille, meille ympärillään oleville kollegoille ja erikoistuville lääkäreille. Opettajana kuten ihmisenä ylipäätään hän oli hienotunteinen ja kannustava.

Mirjan tutkimustyö liittyi kehitysvammaisuuden ja suomalaisen tautiperintöön. Väitöskirjassaan hän kuvasi PEHO-oireyhtymän, ja muukin tutkimus liittyi harvinaisiin tauteihin. Mirjan työura ajoittui aikaan, jolloin näiden tautien geenitausta yksi toisensa jälkeen alkoi selvitä, ja tästä hän oli meidän muiden perinnöllisyyslääkärien tavoin suuresti innoissaan.

Mirja oli iloinen, humoristinen ja lämminsydäminen ihminen. Hän rakasti suuresti lapsiaan, jaksoi myötälää potilaidensa murheita, kuunteli ja kannusti työvereitaan ja harrasti monipuolisesti eri kulttuurin muotoja. Kun hän sairastui munasarjasyöpään, jota hoidettiin vuosia ja joka lopulta johti kuolemaan, hän jaksoi loppuun asti säilyttää positiivisen ja muut huomioivan asenteensa. Mirjaa jää ikävöimään läheisten, lasten ja lastenlasten kanssa suuri joukko kollegoja.

Esa Rahkonen
31.12.1945–9.10.2018

JUHA LIIRA, ILKKA TORSTILA,
HEIKKI SAARNIO
kollegoita
VALTTERI RAHKONEN
poika

LL, vakuutuslääkäri Esa Rahkonen kuoli 9.10.2018 vaikean sairauden vuoksi Terhokodissa. Hän oli 72-vuotias, syntynyt 31.12.1945 Turussa.

Rahkonen kirjoitti ylioppilaaksi Turun lyseosta vuonna 1965 ja valmistui lääketieteen lisensiaatiksi Turussa 1973. Hän sai erikoislääkärin pätevyyden työterveyshuollon ja työlääketieteen erikoisaloilla 1983 Työterveyslaitoksella ja vakuutuslääketieteen erityispätevyyden 1996.

Valmistumisensa jälkeen Esa työskenteli perusterveydenhuollossa ja aluesairaalassa, kunnes siirtyi työterveyshuoltoon vuonna 1975. Työterveyslaitoksella hän toimi 1980–1993 Helsingissä ja Turussa, jossa hän oli työlääketieteen poliklinikan ensimmäinen lääkäri.

Esa kutsuttiin Pohjolan tapaturmavakuutuksen asiantuntijalääkäriksi 1993 ja koko yhtymän ylilääkäriksi 2002, jossa hän toimi eläkeikänsä saakka vuoteen 2010. Hän toimi myös yhtiön edustajana Tapaturma-asiain korvauslautakunnassa 1996–2010. Vielä eläkkeellä hän jatkoi vakuutuslääkärin työtä aina 70 ikävuoteen saakka.

Vakuutuslääkärinä Esa kehitti ratkaisukäytäntöjä, ja työssään hän pyrki oikeudenmukai-

suuteen ja ratkaisujen yhtenevyyteen. Työtoverina Esaa luonnehtivat vahva työorientaatio, napakat ja terävät kannanotot, joita niin korvauskäsittelijät kuin lääkärikollegatkin arvostivat. Kun Esa ryhtyi toimeen, käsittelyjonot hupenivat. Pitempi filosofointi ei niinkään Esaa syyttänyt.

Esa nautti kollegojen luottamusta niin työterveys- kuin vakuutuslääkärinäkin. Hän toimi mm. Suomen Lääkäriliiton valtuuskunnassa ja liiton työterveyslääkärien alaostaston sekä Suomen teollisuuslääketieteen yhdistyksen hallituksessa.

Pärjäämisen eetos, joka juonsi juurensa Esan kouluvuosilta, vaikutti koko elämän ajan.

Hän avioitui Riitta Vuorisen kanssa vuonna 1971. Perhe oli tärkeässä roolissa ja erityisesti lapsenlapset Onni ja Aarni viime vuosina.

Liikunta, luonto ja maanläheinen elämä olivat rakkaita. Esa ja Riitta rakensivat Vihtiin erämäiden lomaan talon, jossa peurat ja jänikset hyppivät pihan poikki. Tästä talosta oli tarvis luopua vasta sairauden viedessä jo voimia.